

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy ve věci

žalobce: **m. Ú.**
sídlem n. M. 86, Ú.
zastoupený advokátem JUDr. Milošem Slabým
sídlem Nádražní 381/9, 789 85 Mohelnice

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. KUOK 114372/2016,
ve věci odstranění stavby,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce, jakožto stavebník, provedl přeložku kanalizační přípojky dešťové kanalizace se změnou ve výškovém uložení této přípojky, k čemuž byl dle ustanovení § 96 odst. 2 písm.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 písm. e) bod 10 stavebního zákona nutný územní souhlas, neboť se jedná o změnu umístění stavby, bez tohoto souhlasu.

2. Žalobce se žalobou podanou v zákonné lhůtě domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Uničov (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 8. 2016, č. j. 6842/VS/RO3/Ja/14 MUUV 7382/2016, kterým bylo žalobci nařízeno odstranění stavby „přeložka přípojky dešťové kanalizace na pozemku parc. č. X v k. ú. Ú. – město“ (dále jen „přeložka kanalizační přípojky“).
3. Žalobce tvrdí, že napadené rozhodnutí je nicotné, jelikož je fakticky neuskutečnitelné, a dále je nezákonné, jelikož správní orgány žalobce nutí k činnosti protiprávní a takové, která hrozí způsobením škody na majetku třetích osob. Žalobce předně uvádí, že napadené rozhodnutí je již třetím meritorním rozhodnutím v dané věci. Stavební úřad až ve svém třetím rozhodnutí, které žalovaný posléze potvrdil, uvádí, že není oprávněn žalobce zavazovat povinností uvést věc do původního stavu. Žalobce namítá, že z rozhodnutí, které mu stanovuje povinnost, mu není zřejmé, jak má tuto povinnost realizovat. Domnívá se, že odstranit přeložku kanalizační přípojky je totiž možné pouze dvěma způsoby, kdy první z nich je fakticky neuskutečnitelný a druhý způsob hrozí vznikem škody na majetku žalobce, ale i třetích osob (rodinném domě, jehož se přípojka týká). První způsob odstranění stavby dle žalobce spočívá v obnovení její původní trasy, která není žalobci známa, a taková povinnost je tedy neuskutečnitelná. Druhým způsobem je odstranění části potrubí tvořící onu přeložku kanalizační přípojky. Tím však nutí žalovaný žalobce k činnosti, která dle žalobce nemůže být ve veřejném zájmu, jelikož hrozí způsobením škody na majetku třetích osob, konkrétně tak, že v důsledku odstranění bude dešťová voda vsakována do půdy a tím může podmáčet pozemek a v souvislosti s tím i přilehlou stavbu rodinného domu. Napadené rozhodnutí je rovněž nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, jelikož žalobci není zřejmé, který ze způsobů odstranění stavby by měl využít. Tvrzení žalovaného, že stavební úřad nemá jinou možnost, než nařídit odstranění stavby, protože mu jinou možnost stavební zákon nedává, není pravdivé. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011–93, však správní orgán jinou možnost má, a to rozhodnout tak, že odstranění se nenařizuje. Žalobce se tak domnívá, že v jeho případě mělo být rozhodnuto o nenařízení odstranění stavby.
4. Žalovaný uvádí, že neshledal žádný důvod, pro který by bylo možné považovat rozhodnutí stavebního úřadu a napadené rozhodnutí za nicotná. Žalovaný s odkazem na ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona uvedl, že odstranění stavby stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby. V tomto případě je předmětem řízení o odstranění stavby pouze část přípojky, která byla přeložena stavebníkem - žalobcem bez příslušného povolení stavebního úřadu. Vlastníci předmětné stavby přípojky se zahájením řízení o odstranění stavby jejím stavebníkem souhlasili a tento souhlas je součástí předloženého správního spisu. Stavební úřad tak postupoval správně, když se souhlasem vlastníků přípojky zahájil řízení o odstranění předmětné stavby stavebníkem, a poté na základě provedeného řízení nařídil odstranění té části přípojky, která byla stavebníkem provedena bez povolení stavebního úřadu. V daném případě se tedy nejedná o neoprávněný zásah do práv třetí osoby, tj. vlastníka stavby, který by měl být učiněn bez jeho souhlasu. Žalovaný dodává, že právě vlastníkem stavby Ing. K. již od počátku s provedeným přeložením kanalizační přípojky, která je v jeho vlastnictví, Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

nesouhlasil a žádal její odstranění. Další případné úpravy předmětné přípojky jsou však pouze v dispozici vlastníků stavby, a je tak na rozhodnutí vlastníka stavby, jakým způsobem bude vzniklou situaci řešit. K žalobcem namítané nesrozumitelnosti rozhodnutí z toho důvodu, že z rozhodnutí není zřejmé, jak má povinnost realizovat, žalovaný uvádí, že rozhodnutí žalovaného jsou zcela jednoznačná a nepovažuje je za nesrozumitelná. Z rozhodnutí stavebního úřadu je zcela zřejmé, jaká povinnost má být žalobci uložena, tj. že má odstranit přeložku kanalizační přípojky na pozemku par. č. X v k. ú. Ú.-město, kdy je přesně popsáno, v jakém rozsahu má být odstraněna. Dále byla uložena povinnost předložit návrh technologického postupu prací při jejím odstraňování, a to zejména z důvodu blízkosti jiných inženýrských sítí, a dále povinnost uhradit náklady řízení. Uvedené povinnosti jsou zcela přesné a jednoznačné, a nelze souhlasit s názorem žalobce o jejich nesrozumitelnosti. Z rozhodnutí stavebního úřadu, ani z rozhodnutí žalovaného nevyplývá žádná skutečnost, kterou uvádí žalobce, že existují dva způsoby odstranění předmětné stavby a že si lze jeden ze způsobů vybrat. Žalobce odkazoval na předchozí rozhodnutí stavebního úřadu, což je v daném případě zcela bezpředmětné, protože uvedená rozhodnutí byla zrušena, tudíž z nich žádné povinnosti pro žalobce nevyplývají. K námitce žalobce, že nařízením odstraněním stavby hrozí způsobení škody na majetku, žalovaný uvedl, že v řízení o odstranění stavby se stavební úřad musí zabývat pouze předmětem tohoto řízení, kterým je odstranění předmětné stavby, a nemůže tomuto stavebníku a ani vlastníku ukládat další povinnosti. Žalovaný dodal, že nepovažuje za nemožné, aby i žalobce učinil sám nějaké kroky k vyřešení dané situace, např. se dohodl s vlastníky přípojky jak dále postupovat, což je opět na vůli jak žalobce, tak i vlastníků přípojky. K námitce žalobce, že se nezavázal ke stavbě vsakovací jímky uvádí, že v odůvodnění sice uvedl, že dešťové vody lze mimo jiné ze staveb a zpevněných ploch odvádět za určitých podmínek také do vsakovacích jímek, ale nejednalo se o radu, jak má žalobce postupovat, jak se mylně žalobce domnívá. Z textu rozhodnutí je zřejmé, že se jednalo o to, že namítané vsakování „spláskové“ vody do pozemku negativně neovlivní kvalitu půdy, protože se jedná o vody dešťové, které lze odvádět tako pomocí vsakovacích jímek. K námitce žalobce, že žalovaný má možnost rozhodnout tak, že odstranění stavby se nenařizuje, žalovaný uvádí, že žalobcem uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011–93 se zabývá zcela jinou situací. V uvedeném rozsudku stavební úřad v průběhu řízení o odstranění stavby dospěl k závěru, že stavba přeložky kanalizační přípojky není stavbou nepovolenou, a z toho důvodu řízení zastavil podle § 66 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud se v rozsudku zabýval tím, že stavební úřad tímto postupem pochybil, a správně měl v případě, kdy dospěl k závěru, že se nejedná o „černou“ stavbu, dle § 129 stavebního zákona učinit výrok, kterým odstranění stavby nenařídí.

5. Žádná z osob vyrozuměných soudem ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 s. ř. s. neuplatnila práva osoby zúčastněné na řízení.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný usnesením ze dne 3. 2. 2014, č. j. KUOK 10938/2014 dle § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu pověřil vedením řízení o odstranění stavby a následným vydáním rozhodnutí Městský úřad Uničov (dále jen „stavební úřad“), vzhledem k tomu, že Městský úřad Mohelnice, který byl v projednávané věci místně příslušným správním orgánem, nerespektoval opakované výzvy žalovaného ke zjednání nápravy a neoznámil zahájení řízení o odstranění stavby. Žalovaný i v tomto usnesení konstatoval, že z předmětných podkladů je zřejmé, že u přeložky kanalizační přípojky byla

provedena změna ve výškovém uložení této přípojky a tato změna výškového umístění stavby je také změnou umístění stavby a tudíž se jedná o stavbu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) bod 10. stavebního zákona, která dle § 96 odst. 2 stavebního zákona vyžaduje územního souhlasu. Stavební úřad vyzval vlastníky stavby Ing. J. K. a E. K. k předložení souhlasu se zahájením řízení o odstranění stavby s jejím stavebníkem, kterým je město Ú. Dne 25. 6. 2014 stavební úřad obdržel potřebné souhlasy. Stavební úřad dne 4. 7. 2014 oznámil zahájení řízení o odstranění stavby opatřením č. j. 6842/VS/OZŘ/Ja/14 MUUV 7680/2014. Městský úřad Mohelnice obdržel dne 6. 8. 2014 žádost žalobce o dodatečné povolení stavby přeložky kanalizační přípojky. Stavební úřad řízení o odstranění stavby přerušil, a to do doby rozhodnutí ve věci podané žádosti o dodatečné povolení uvedené stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby bylo usnesením ze dne 29. 1. 2015, č. j. MUMO-SURI/2269/15 zastaveno pro neodstranění vad a nedostatků žádosti, pro které o ní nebylo možné rozhodnout. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. KUOK 32564/2015 zamítnuto a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Stavební úřad oznámil opatřením ze dne 12. 6. 2015, č. j. 6842/VS/OZN/Ja/14 MUUV 5774/2015 pokračování řízení o odstranění nepovolené stavby. Dne 6. 8. 2015 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 6842/VS/RO/Ja/14 MUUV 7852/2015, kterým žalobci nařídil odstranění stavby. Rozhodnutí bylo napadeno odvoláním, na základě kterého bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 3. 11. 2015 zrušeno a vráceno stavebnímu úřadu k novému projednání. Dne 6. 1. 2016 bylo opět zahájeno řízení o projednání, ve kterém bylo dne 11. 2. 2016 rozhodnutím č. j. 6842/VS/RO2/Ja/14 MUUV 1390/2016 nařízeno žalobci odstranění stavby. Rozhodnutí žalobce napadl odvoláním, a následně bylo v odvolacím řízení rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KUOK 52264/2016 zrušeno a vráceno stavebnímu úřadu k novému projednání. Stavební úřad oznámil opatřením dne 14. 6. 2016 pokračování v řízení o odstranění nepovolené stavby, upustil od ústního jednání a účastníkům stanovil lhůtu pro podání připomínek a námitek. Stavební úřad vydal dne 2. 8. 2016 rozhodnutí č. j. 6842/VS/RO3/Ja/14 MUUV 7382/2016, kterým žalobci nařídil odstranění stavby. Zároveň v rozhodnutí uložil žalobci povinnost v termínu minimálně 30 dní před zahájením odstranění předložit stavebnímu úřadu návrh technologického postupu prací a uložil žalobci nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím ze dne 29. 11. 2016, č. j. KUOK 114372/2016 zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].
8. Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.).
9. Žalobce předně namítá nicotnost rozhodnutí pro stanovení povinnosti fakticky neuskutečnitelné. Nicotnost rozhodnutí je upravena v ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017, které stanoví, že *nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního.*
10. V rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, v němž se Nejvyšší správní soud Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zabýval legální definicí a charakteristikou nicotnosti a poukazoval na vývoj judikatorního a právně-teoretického pojetí nicotnosti, tento soud mj. uvedl, že „(N)icotnost (někdy též označována jako nulita, paakt, absolutní zmatečnost, pseudorozhodnutí, non negotium, zdánlivý akt, pa-akt, právní nullum, neexistence, naprostá (absolutní) neplatnost, či dokonce procesní potrat) představuje specifickou kategorii vad správních rozhodnutí. Tyto vady jsou však vzhledem ke své povaze vadami nejzávažnějšími, nejtěžšími a rovněž i nezhojitelnými. Rozhodnutí, které jimi trpí je rozhodnutím nicotným. Nicotné rozhodnutí však není „běžným“ rozhodnutím nezákonným, nýbrž „rozhodnutím“, které pro jeho vady vůbec nelze za veřejněmocenské rozhodnutí správního orgánu považovat, a které není sto vyvolat veřejnoprávní účinky. Zatímco v případě „běžných“ vad správních rozhodnutí se na tato, s ohledem na uplatnění zásady presumpce platnosti a správnosti správních aktů, hledí jako na rozhodnutí existující a způsobila vyvolávat příslušné právní důsledky a působit tak na sféru práv a povinností jejich adresátů, v případě nicotných správních rozhodnutí se ani tato zásada neuplatní. Z povahy vad způsobujících nicotnost pak plynou i příslušné právní následky. S nejtěžšími vadami jsou tak nutně spojeny i ty nejtěžší následky. Proto není nikdo povinen nicotné správní rozhodnutí respektovat a řídit se jím. Hledí se na něj, jako by vůbec neexistovalo, pročez tedy jde o nezhojitelné právní nic.[...] Česká právní úprava, s účinností od 1. 1. 2006, ... člení jednotlivé důvody nicotnosti podle toho, kterým orgánům je svěřena pravomoc k autoritativnímu stvrzení nicotnosti. Neobsahuje žádnou generální klauzuli, ani definiční vymezení nicotnosti. Podle důvodové zprávy k vládnímu návrhu správního řádu jsou jednotlivé důvody nicotnosti vymezeny poměrně úzce s ohledem na právní jistotu ... Možné širší vymezení důvodů nicotnosti je ponecháno na judikatuře správních soudů.

11. Faktická neuskutečnitelnost ve smyslu ustanovení § 77 odst. 2 správního řádu znamená, že realizace rozhodnutí je v důsledku závažných vad nemožná. V daném případě by tedy muselo být nemožné nezákonně provedenou stavbu, tj. přeložku kanalizační přípojky, odstranit v důsledku závažných vad daného rozhodnutí. Žalobce však netvrdí takové vady, nýbrž faktickou neuskutečnitelnost spatřuje v tom, že nemůže odstranit přeložku kanalizační přípojky obnovením její původní trasy, neboť ji nezná. Na druhou stranu však žalobce sám v žalobě uvádí, že existuje druhý způsob odstranění, a sice úplné odstranění přeložky. Žalobce sice tvrdí, že při tomto způsobu odstranění hrozí způsobení škody na majetku třetích osob, takové hypotetické tvrzení však nemá za následek neuskutečnitelnost tohoto způsobu odstranění nepovolené stavby ve smyslu nicotnosti rozhodnutí. Odstranění kanalizační přípojky, které bylo správními orgány nařízeno, tak uskutečnitelné je. Ani to, že žalobce nezná původní trasu přeložky kanalizační přípojky, nečiní tento způsob odstranění neuskutečnitelným, neboť není vyloučeno, že tuto dokumentaci má, vzhledem k povinnosti stanovené ustanovením § 125 stavebního zákona, vlastník stavby. S ohledem na tento závěr a s ohledem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu o podstatě nicotnosti rozhodnutí jakožto rozhodnutí stíženého vadou *nejzávažnější, nejtěžší a rovněž i nezhojitelnou*, má krajský soud za to, že nelze shledat, že by rozhodnutí trpělo takovou vadou, která by jej činila fakticky neuskutečnitelným, a pro kterou by bylo na místě vyslovit nicotnost rozhodnutí. Odstranění přeložky kanalizační přípojky možné je, jakkoli jej žalobce shledává komplikovaným.
12. Krajský soud, jenž k důvodům nicotnosti přihlíží podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. z úřední povinnosti, neshledal ani žádné jiné důvody a okolnosti, jež by měly za následek nicotnost rozhodnutí o nařízení odstranění stavby. Tato námitka žalobce tak není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

13. K žalobcem tvrzené nezákonnosti rozhodnutí uvádí krajský soud následující:
14. Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2017, stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.
15. Podle odst. 2 tohoto ustanovení stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení.
16. Podle odst. 3 tohoto ustanovení stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území,
b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje,
c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem.
Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.
17. Jak vyplývá ze znění ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, řízením, jehož předmětem je zjištění, zda stavba, která nemá zákonem požadované povolení, odpovídá zákonným požadavkům, je řízení o dodatečném povolení stavby zahajované na žádost stavebníka, případně vlastníka. Na výsledku tohoto řízení pak závisí následný postup stavebního úřadu v řízení o odstranění stavby.
18. Co se týče řízení o odstranění stavby, pro zahájení tohoto řízení je rozhodné, že byla zjištěna stavba, kdo je jejím vlastníkem, že se jedná o stavbu podléhající rozhodnutí, opatření nebo jinému úkonu stavebního úřadu a neexistence takového rozhodnutí. Při splnění těchto podmínek není na vůli stavebního úřadu, jakým způsobem bude Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

postupovat, ale ustanovení § 129 stavebního zákona stanovuje postup, kterým je stavební úřad vázán. Pokud stavebník požádá o dodatečné povolení stavby, řízení o odstranění stavby je přerušeno a další postup v tomto řízení závisí na výsledku řízení o dodatečném povolení stavby. Pokud je stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví (§ 129 odst. 3 stavebního zákona). Za situace, kdy stavba dodatečně povolena není, je jediný zákonný postup její odstranění.

19. Nejvyšší správní soud již dříve ve svém rozsudku ze dne 11. dubna 2013, č. j. 7 As 154/2012–26, uvedl, že v řízení o odstranění stavby žalobce *„může namítat jen nesplnění podmínek upravených v ust. § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy že stavbu prováděl v souladu s rozhodnutím vydaným podle stavebního zákona nebo že stavba byla dodatečně povolena.“*
20. Mezi účastníky řízení je nesporné, že existuje změna umístění stavby - přeložka kanalizační přípojky, kterou provedl žalobce, vlastníky této přeložky jsou Ing. J. K. a Eva K., kteří dali souhlas s jejím odstraněním, pro změnu stavby bylo potřeba územního souhlasu podle ustanovení § 96 odst. 2 stavebního zákona a takový souhlas neexistuje. Tento územní souhlas nebyl vydán ani následně v řízení o dodatečném povolení stavby, které bylo pro nedostatečné podklady zastaveno (usnesení Městského úřadu Mohelnice ze dne 29. 1. 2015, č. j. MUMO-SURI/2269/15, potvrzené rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. KUOK 32564/2015). Jak uvedeno výše, zákon v takovém případě při naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nedává správnímu orgánu v řízení o odstranění stavby jinou možnost než nařídít odstranění takové stavby. Stavební úřad se nemůže v tomto řízení zabývat tím (natož zohlednit), nakolik je pro stavebníka obtížné či nákladné stavbu odstranit. Žalovaný tak nepochybil, pokud potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.
21. K tvrzení žalobce, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, jelikož z něj není zřejmé, jaký způsob má žalobce pro odstranění stavby využít, krajský soud uvádí, že pravomoc stavebního úřadu stanovit podmínky odstranění stavby je upravena v ustanovení § 130 odst. 1 stavebního zákona, dle něhož: *„V povolení nebo nařízení odstranění stavby, terénních úprav anebo zařízení stanoví stavební úřad podmínky vyplývající z technických požadavků na stavby, podmínky pro archivování dokumentace, popřípadě požadavky k úpravě pozemku po odstranění stavby. Může též uložit vlastníku stavby povinnost předložit návrh technologického postupu prací při odstraňování stavby, včetně nutných opatření k vyloučení, omezení či ke kompenzaci případných negativních důsledků na životní prostředí v okolí stavby.“* Způsob odstranění stavby tak není povinností, kterou by mohl stavební úřad stavebníkovi uložit, a je jen na žalobci, jakožto stavebníkovi, jaký nejvhodnější způsob odstranění stavby zvolí. Naopak pokud by byl způsob či postup odstranění stavby stavebníkovi rozhodnutím uložen, překročil by stavební úřad meze své pravomoci dané mu zákonem.
22. K námitce žalobce, že není pravdivé tvrzení o tom, že zákon nedává stavebnímu úřadu jinou možnost než nařídít odstranění stavby, soud uvádí, že v případě že bude naplněna dikce ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, stavební úřad skutečně nemá jinou možnost než nařídít odstranění stavby (viz odstavec 17 a 18 tohoto rozsudku). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011–93, na který žalobce odkazuje, upravuje situaci odlišnou od projednávaného případu, neboť v daném případě bylo ve správním řízení zjištěno, že stavba není stavbou nepovolenou, nebyly tedy naplněny všechny podmínky ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku vyjadřoval k tomu, že není možné, aby správní Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

orgán v tomto případě nerozhodoval meritorně a řízení zastavil. V případě nyní projednávaném se však jedná o stavbu, ke které nebyl vydán územní souhlas a tento souhlas nebyl vydán ani následně a jak uvedeno výše, byly naplněny zákonné podmínky vyžadované ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona pro nařízení odstranění předmětné stavby. Je tedy zřejmé, že se tyto dva případy zásadně skutkově liší a tudíž se liší i právní závěr, který z nich vyplývá.

23. Krajský soud ze všech výše uvedených důvodů žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 21. března 2018

JUDr. Zuzana Šnejdrová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu